

foruden Alt, hvad de maa staa til, kan man begribe, hvor fristende det kan være for en saadan Mand at hvile sig lidt paa den Maade. Og vide de Herrer saa, hvad disse Folk, som skulde have Extraarbejde, blive satte til? Jo, de blive trufne op til Rideshuset og spændte for en stor Garve. Jeg havde rigtignok, før jeg kom i Tjenesten mange Gange hørt en Garve, men aldrig havde jeg selv trukket den; det lærte jeg imidlertid der, thi jeg blev ogsaa adskillige Gange spændt i Garven. Det var i og for sig en grimme stor Garve, som disse stakkels Syndere bleve spændte for, men desuden toge de endda de største af os og lagde dem paa Garven for at trykke den ned, at Grus, som vi havde redet ned i Ugens Løb, kunde blive revet rigtig op, og saa maatte vi gaa der i et Par Timers Tid og rykke og trykke i den Garve i Rideshuset, medens vi havde 90 Heste staaende paa Stalden. Nu kan jeg forstaa, at de give Synderen et andet Extraarbejde paa Jægersborg, idet de der lade dem bære Grus. — Jeg skal dernæst fremhæve, at det kun er rent undtagelsesvis, at nogen af Rekrutterne faae Lov til at gaa udenfor Kasernen. Det er forresten en underlig Skik, som de ogsaa brugte der, hvor jeg laa; ved Jodfolkene er der, tror jeg, en langt humanere Mand tilskede ogsaa i den Retning, men vi Nyttirekrutter havde saa at sige simpelt Fængsel i 5 Maaned. Første Dag, vi mødte paa Kasernen, blev der stillet en Vagt ved den ene Port og slaet en Laas for den anden, og vi kunde ikke saa meget som komme udenfor Kasernen, uden at vi udtryffeligt fik Orlov. Om der saa kom Sulevater til os hjemme fra, og de stode i Gaarden ved Siden af, maatte vi ikke saa meget som gaa ind og hente dem uden ligefrem Orlov. Jeg kan ikke forstaa, hvorfor Nyttirekrutterne skulle være i den Grad bundne i deres Friid i Modsatning til Jodfolkerekrutterne. Jeg forstikker, at der var mangen En, som aldrig slap udenfor Kasernen i Rekruttiden, undtagen under Kommando selvsølgelig. Jeg kan nu forstaa, at det gaar paa samme Maade i Jægersborg. Smidlertid gjøres der dog der en mærkelig og interessant Undtagelse med en Officerssøn — han har forresten Numer 196 og hedder Moe. Han kan faae Lov til at reise ind til Kjøbenhavn, skjøndt han siges at være mindre bygget til Tjenesten og er Rekrut ligesom de Andre. Det er et Tilfælde, jeg ogsaa vil tillade mig at anbefale den høitærede Krigsminister at lade undersøge, for det er Noget, der i ikke ringe Grad sætter ondt Blod, naar En bliver begunstiget fremfor Andre, der ere i samme Stilling som han. Der er et gammelt Ord, som siger: Som Herren er, saa følge ham Svende, og efter nogle Oplysninger, jeg har, kunde jeg maasse komme yderligere ind derpaa, men skal dog ikke gjøre det. Den høitærede Oberst derude, Herr Castenstjold, er nu just heller ikke af de humaneste Folk. Han

er forresten saa bekendt i den Retning, at jeg allerede, før jeg blev Dragon, havde hørt megen Tale om ham. Han skal nok for en Tid siden have truffet en stakkels Hestepasser, som han ikke syntes var ordentlig paaklædt, og skjøndt han ikke var af hans Afdeling, sørgede han dog for at faae ham afstraffet. Der er et andet Spørgsmaal, som jeg heller ikke kan undlade at komme ind paa, og som vi ogsaa behandlede, da vi havde Straffeloven for navnlig det Spørgsmaal, hvorvidt en civilklædt Officer skal hilses. Jeg stod dengang paa det Standpunkt, at jeg mente, at naar en Officer traaf sine militære Klæder, saa var han lige med alle andre Dødelige; men de militære Medlemmer mente, at han skulde vedblive at være lige meget respekteret. I dette Tilfælde var det nu netop saaledes, at Obersten var civilklædt, da han traaf den omtalte Trainkubst paa Gaden, som maaste nok havde gjenngaet Uddannelsen paa Jægersborg som Hestepasser fra November til Januar; men da Obersten var civilklædt, er det jo let forklarligt, at han ikke kunde kende ham. Men, som sagt, skjøndt Trainkubsten ikke hørte til samme Afdeling som Obersten, men var ansat under en anden Officer, hvis Navn jeg nok kunde nævne, hvad jeg dog foreløbig vil undlade, saa sørgede Obersten dog for, at han blev straffet. Det forekommer mig, at dette er et godt Bevis paa, at denne Chef for Regimentet derude just heller ikke er saadan, hvad vi paa Landet kalde „Nal-tegrød“. Det er der nu heller Ingen, der forlanger, at han skal være; men det forekommer mig dog, at det rette Forhold mellem Befalingsmænd og Menige ingentunde kommer tilstede ved en saadan Haardhed. Jeg antager nu, at de af mig nævnte Exempler ville være tilstrækkelige til, at Enhver, som har Lyft til bagester at gjen-nemse Rigsdagstidenden vil kunne have tilstrækkelig Leilighed til at anstille yderligere Undersøgelser, og jeg antager, at vor høitærede Krigsminister i Genhold til de nu af mig nævnte Exempler vil sørge for at staffe Lys i disse Sager, og lade os faae at vide, hvorledes det egentlig ser ud paa Jægersborg. Jeg skal endnu, inden jeg slutter mit Foredrag, fremdrage et Par af de Bestemmelser, som findes i vor Lovgivning overfor dette Forhold. Jeg staaer netop med den Bog i Haanden, hvorefter vi, medens vi vare i Tjenesten, lærte Krigsartillerne om, hvorledes vi havde at forholde os, og blandt disse var der en, som bestandig blev indskrevet os, og det var det femtende Spørgsmaal i Krigsartillerne, som lyder saaledes: Hvad er Subordination? og saa svares der: Subordination er ubetinget Lydighed imod Foresattes Befalinger med Hensyn til Alt, hvad der angaar Tjenesten. Nu skulle vi se, hvad der paa andre Steder siges om Subordination, med Hensyn til hvorledes Befalingsmændene skulle opfatte denne Sag, thi